Р Е Ш Е Н И Е
№ 44940

гр. София, 16.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 61 състав,** в публично заседание на 05.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9911** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.
Образувано е по жалба на Н. И. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2983012/17.07.2026 г., издадена от М. Г. Н. – инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“) „гг“ ЗДвП спрямо жалбоподателката е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца“.
В жалбата се релевират доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорената заповед поради неспазване на установената форма, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона и принципа на съразмерност (отменителни основания по чл. 146, т. 2, 3, 4 и 5 от АПК).
Жалбоподателят се явява лично в открито съдебно заседание, поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Не претендира разноски
Ответникът – инспектор в отдел "Пътна полиция" - СДВР - М. Г. Н., редовно призован за съдебното заседание, не се явява, не изпраща представител, чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. М. представя писмени бележки, в които излага твърдения за законосъобразност на оспорения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Софийска Градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява

становище по жалбата.
Административен съд – София-град, Трето отделение, 61 състав, след като прецени събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт, приема за установено следното от фактическа и правна страна:
На 17.07.2026 г., около 10:15 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателката управлявала лек автомобил „Ф. М.“ с регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на съпруга й А. К.. Автомобилът бил спрян за проверка пред № 61 на същата улица. При проверката било установено, че в свидетелството за регистрация, част II, №[ЕИК], издадено на 14.01.2022 г., е отразен срок на валидност на регистрацията до 15.06.2022 г.
За установеното нарушение бил съставен АУАН, серия GA, № 5806362/17.07.2026 г., с който деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предложение първо ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. С акта са иззети регистрационните табели на автомобила, които са с изтекъл срок на валидност.
Регистрационните данни потвърждават извършена на 14.01.2022 г. промяна на регистрацията във връзка с промяна на собствеността. В справката са посочени вид на регистрацията „национална“ и валидност до 15.06.2022 г. Същата крайна дата е отразена и в поле „Н“ на възпроизведеното свидетелство за регистрация. Наред с това в информационната справка, представена по делото фигурират означенията за статуса на свидетелството „валиден“ и за състоянието на автомобила „в движение“.
Въз основа на АУАН № 5806362/17.07.2026 г. е издадена оспорената заповед. В нея са възпроизведени обстоятелствата по проверката, датата на изтичане на регистрацията и квалификацията по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. В разпоредителната част изрично е посочено, че мярката се прилага за нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Заповедта е връчена на жалбоподателката на 17.07.2026 г.
Жалбата е подадена чрез административния орган на 24.07.2026 г., съобразно положения върху нея входящ печат.
От справката „Картон на водача“ се установява, че за същата проверка са съставени два отделни акта – № 5806361 за нарушение, свързано със застраховката „Гражданска отговорност“ и № 5806362 за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Отразени са и две отделни заповеди за прилагане на принудителни административни мерки – № GPAM-2983011 и оспорената № GPAM-2983012. Към изготвянето на справката на 04.08.2026 г. по АУАН № 5806362 не е отразено издадено наказателно постановление.
В хода на съдебното производство е приета административната преписка. Жалбоподателката е заявила, че автомобилът е собственост на съпруга й, който е ливански гражданин и в момента е в административна процедура по придобиване на разрешително за постоянно пребиваване, което е необходимо, за да може да пререгистрира автомобила.
От правна страна съдът намира следното:
Жалбата е подадена от адресата на оспорения акт, чието право да управлява моторно превозно средство е непосредствено засегнато, спазен е преклузивният четиринадесетдневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Заповедта подлежи на съдебен контрол съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП, поради което оспорването е процесуално допустимо.
Оспорената заповед е издадена от орган, разполагащ с материална и териториална компетентност по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, надлежно оправомощен със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР. Представени са и Заповед № 513з – 3065/17.03.2026 г. на директора на СДВР, както и Заповед № 8121з- 1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните

работи, въз основа на които съдът констатира, че акта е издаден от териториално и материално компетентен орган.
Актът е постановен в писмена форма. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК административният акт задължително следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Оспорената заповед съдържа както правни основания, така и изложение на установените обстоятелства, относно извършената проверка по отношение на жалбоподателя от органите на МВР. Издателят на акта изрично се е позовал на издадения АУАН № 5806361/17.07.2026 г., , а описаните факти и разпоредителната част еднозначно се отнасят до управление на автомобил с изтекъл срок на регистрацията.
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „гг“ от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на СУМПС се налага на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред) – за срок до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
В тежест на административния орган по силата на чл. 170, ал. 1 от АПК е да установи пълно и главно изпълнението на всички законови предпоставки за налагане на мярката. Прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП предпоставя извършено административно нарушение. За да бъде съставомерно деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, е необходимо деецът виновно да управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, т.е. да съзнава или да е могъл да знае за настъпилото прекратяване на регистрацията.
По силата на чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства, които са регистрирани и са с регистрационни табели, поставени на определените места. Управлението на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, е санкционирано с лишаване от право на управление и глоба по чл. 175, ал. 3 ЗДвП.
По настоящата преписка управлението на автомобила и крайният срок на регистрацията се установяват не само от АУАН, но и от регистрационните данни и възпроизведеното свидетелство за регистрация. В последните е отразена валидност до 15.06.2022 г., предхождаща проверката на 17.07.2026 г. Представените документи не съдържат данни за последващо продължаване на срока или нова регистрация преди проверката.
В конкретния случай, жалбоподателката е управлявала автомобил, собственост на съпруга й А. К.. Видно от свидетелството за регистрация на МПС, което е иззето от жалбоподателката при издаване на АУАН, в същото е отразен срокът, за който автомобилът е бил регистриран, а именно до 15.06.2022 г. Предвид това, жалбоподателката е знаела, че управлява автомобил с изтекъл срок на регистрация. Наличието на обичайни регистрационни табели на автомобила само по себе си не опровергава вписания краен срок на регистрацията на МПС.
Отразените в справката на СДВР по отношение регистрацията на процесния автомобил статуси „валиден“ за документа и „в движение“ за автомобила следва да се обсъдят заедно с изрично посочената валидност на регистрацията и поле „Н“ на свидетелството. При липса на данни за последваща регистрационна промяна, съдът не може да приеме, че срокът на регистрация на автомобила е продължен.
Предвид изложеното, съдът прави изводи, че при така установеното управление на МПС от жалбоподателя след изтичане на вписания регистрационен срок са налице материалноправните предпоставки за налагане на процесната принудителна административна мярка.
Обстоятелството, че жалбоподателката не е собственик на автомобила, не изключва приложението на мярката, чийто адресат е водачът. С оспорената заповед не е определен

безусловен шестмесечен срок, а е възпроизведен законовият предел – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца, поради което изцяло съответства на приложимата законова разпоредба.
Принудителните административни мерки по ЗДвП служат за осигуряване безопасността на движението и преустановяване на административните нарушения. При установеното управление на автомобил с изтекъл регистрационен срок и при липса на доказателства за надлежна регистрация на процесното МПС съдът приема, че приложената мярка изцяло съответства на законовата цел .
С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.
С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 102.26 евро или 200 лева съгласно чл.78 ал.8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК и във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.
Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, 61 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. И. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2983012/17.07.2026 г., издадена от М. Г. Н. – инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от Закона за движението по пътищата е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца“.
ОСЪЖДА Н. И. К. ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 102.26 /сто и две евро и двадесет и шест евроцента/ евро за юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.

СЪДИЯ: